

Ngọc Hạnh

TÌNH TRÊN MẠNG

(Chuyện hư cấu)

Trời đã vào thu, lá trên cành cây chung quanh nhà tôi đã đổi màu tuyệt đẹp, vàng cam, hồng hồng, vàng tươi... Thỉnh thoảng một cơn gió thoảng qua là hàng ngàn chiếc lá rơi như đàn bướm lượn, đẹp mắt vô cùng... Nhìn lá vàng rơi tôi nghĩ đến những lần đi du ngoạn mùa thu với bạn bè cùng sống trong vùng, do một nhà văn kiêm nhà thơ lão thành khởi xướng và hướng dẫn. Anh như con chim đầu đàn, từng là chủ bút nhiều Tuần báo, Nguyệt san ở Việt Nam và Hoa Kỳ, đã xuất bản nhiều tập thơ, truyện ngắn, truyện dài,... Nhìn thác nước, trời xanh hay bất cứ cảnh đẹp nào anh là viết ra một bài thơ. Tuổi cao nhưng thơ văn anh ướm át, tình cảm đậm đà chẳng khác chi người trẻ tuổi. Anh yêu thiên nhiên, sông núi, yêu quê hương, và yêu... người đẹp.

Theo anh con người có thể đẹp về thể chất hay tâm hồn. Lúc nào gặp cũng thấy y phục anh cũng thơm tât, chỉnh tề. Tóc

anh bạc trắng như ông tiên nhưng nếu ai hỏi anh bao nhiêu tuổi, anh chỉ cười và bảo nhà văn nhà thơ không có tuổi. Lúc chị còn ở trên đời, anh là người chồng tốt, chăm sóc, đưa vợ đi đây đó. Chị bệnh, anh tận tình chạy chữa, săn sóc thức ăn giấc ngủ. Anh còn chịu khó đón đưa các bạn khác đến nhà chơi mặt chược với chị cho chị vui. Vì phần lớn thơ anh là thơ tình, ngọt ngào, nên tôi hỏi chị có ghen tị với những người tình trong thơ văn của anh không. Chị trả lời liền: “Đó là nguồn

cảm hứng để sáng tác, không có thật đâu.” Hỏi chị nếu có kiếp sau, chị có bằng lòng làm vợ anh lần nữa không, chị trả lời: “bằng lòng cả hai tay”, vui chưa!

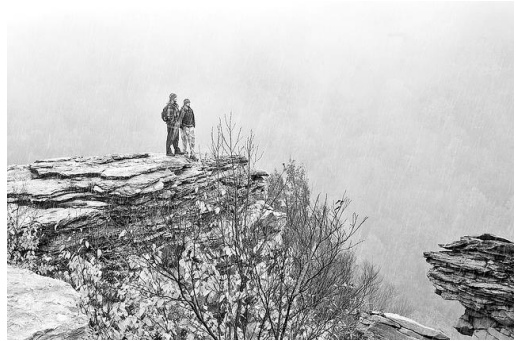
Chị mất ít lâu anh có bạn gái.

Tại sao không? Có người trò chuyện cho vui khoảng đời còn lại là điều may mắn, không phải ai cũng có được trong lứa tuổi vàng như anh. Anh quan niệm sống một ngày vui một ngày. Buồn bã, âu sầu, phiền muộn ảnh hưởng đến sức khỏe, mang bệnh làm phiền gia đình. Các con anh đều có hiếu, mua xe mới để anh đi lại và đưa đón... bạn gái cho an toàn.

Theo anh tình yêu là đề tài không bao giờ chán từ ngàn năm trước, từ Âu sang Á, từ vị vua sang cả cho đến thường dân áo vải chân đất. Vì tình yêu mà hoàng tử nước Anh chia tay với vợ, một công nương xinh đẹp, cưới một phụ nữ lớn tuổi có chồng có con, nhan sắc thua kém vợ mình rất xa. Vì tình yêu các bà vợ tù không quản ngại đường xá xa xôi, từ Nam ra Bắc tay xách, nách mang, lội suối qua đèo thăm chồng trong trại cải tạo.

Và hôm nay vì tình yêu cô bạn Hảo của tôi cũng ngất ngư, nàng xin nghỉ một ngày để đến tôi chơi và tâm sự. Hảo có người bạn trai. Hai người quen nhau trên mạng lưới. Lúc đầu tưởng là trò chuyện cho vui ai ngờ thành bạn thân. Họ nghiên thư nhau từ lúc nào chẳng biết. Không có thư thì mong. Xa cách nhau mấy ngàn dặm nhưng họ điện thư cho nhau hàng ngày, kể cho nhau những chuyện bình thường trong ngày, trên báo chí sách vở, tin tức ...

Hảo học ở anh tính lạc quan, hiểu học. Tục ngữ, ca dao, văn, thơ, địa lý, lịch sử, âm nhạc,... bạn Hảo giảng tron tru. Ngoài ra bạn Hảo có tính thương người. May mắn được chỗ làm tốt, có lương cao, anh thường giúp đỡ người nghèo, bệnh tật ở quê nhà. Hảo muốn đóng góp với anh trong việc thiện nhưng anh bảo có thể lo nổi một mình. Anh chuyển cho Hảo xem thư cảm ơn của cá nhân hay hội đoàn. Anh cũng hay nhắc tới người Mẹ đã qua đời với lòng ngưỡng mộ, kính yêu. Lúc sinh tiền bà đã nêu gương tốt cho con, hay giúp đỡ, curu mang người nghèo khó.

Bạn Hảo còn là người khéo nói. Anh nhẹ nhàng, ân cần, và có tính khôi hài. Được điện thư anh, Hảo khúc khích cười một mình. Họ có cảm tưởng rất gần gũi nhau tuy cách xa hàng 5, 6 giờ bay. Hảo vui khi nhận được điện thư của bạn, có khi 3, 4 lần một ngày cho đến khi Hảo hết hồn nghe bạn bảo ngưng nhớ thương, muốn vượt ngàn dặm đến thăm Hảo để tính chuyện lâu dài... Hảo phân vân. Anh chưa hưu trí và ít tuổi hơn Hảo nhưng anh có quan niệm giống người Mỹ, dù chàng kém tuổi hơn nàng vẫn có thể yêu nhau và ở với nhau lâu dài. Anh nêu trường hợp của Halle Berry, Demi Moore,... và anh nói tuổi tác chênh lệch bị tiếng đời dị nghị nhưng anh không bận tâm. Anh bảo tuổi nào cũng đẹp, cuộc đời nào cũng đáng

yêu nếu biết sống cho hợp với tính tình mình, nếu biết yêu đời, biết yêu người và biết vui, biết thụ hưởng những gì trời cho. Anh nói nếu muốn thì có thể xin đổi đi tiểu bang khác dễ dàng.

Xúc động, Hảo tự hỏi thương yêu lúc mùa thu của cuộc đời thì có nên chăng? Hảo phân vân, vương vấn. Bao nhiêu năm lẻ loi, bận bịu với bốn phận. Nay các con trưởng thành được nhàn hạ tung tăng, gặp chuyện này thật là chẳng giống ai. Truyện Kiều đã có câu:

*Ma đưa lối, quỷ dẫn đường
Lại tìm những lối đoạn trường mà đi...*

Thật là bỏ thì thương, vương thì tội. Hảo bàn với tôi nàng sẽ xin anh hãy quên “dự tính lâu dài” của anh đi.

Hảo nói có người bạn thân để tâm sự thật là phước đức, quen biết thì nhiều nhưng bạn thân có được mấy người, hiếm như mưa sa mạc. Nghe Hảo tâm sự tôi nhớ lại bài **Tình Già** của Phan Khôi:

*... Ôi, đôi ta tình thương nhau thì đã nặng
Mà lấy nhau thì không nặng...
Nhưng...
Buông nhau thì sao nở lòng...*

Hảo bảo tôi: “Lạnh ngắt như bạn hóa ra hay.” Hảo đâu biết tôi còn đứng vững vì chưa gặp cuồng phong chứ có hay ho gì. Nhìn ra sân, hoa cúc đang nở rộ, màu sắc rực rỡ nhưng sẽ phai tàn, buồn hiu khi mùa đông đến và tôi chợt nhớ câu thơ của cô em Ngọc Dung:

*Xuân của đất trời, Xuân đi rồi đến
Xuân của loài người, Xuân đến rồi đi*

Tôi cầu mong Hảo và mọi người có đủ niềm vui, có tình yêu thương, được hạnh phúc, sống vui trên cõi đời.

Ngọc Hạnh